

Preek over Jesaja 41 en 1 Petrus 3

Jesaja 41:17-20

1 Petrus 3: 8-18

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

We staan vanmorgen stil bij wat Petrus aan de gemeente schrijft.

Wat schrijft deze man uit Galilea, die voormalige visser die nu apostel is geworden?

Het is goed om eerst nog even stil te staan bij de ontvangers van de brief. Aan wie schrijft Petrus?

Dat waren de gemeentes in Klein-Azië, het tegenwoordige Turkije.

De brief is geschreven in de tweede helft van de eerste eeuw.

De jonge kerk vormde een kleine minderheid in een wereld die heel anders gericht was.

Er konden zelfs vervolgingen plaatsvinden.

In zijn brief wilde Petrus die kerk bij haar kern blijven bepalen.

Bemoedigen.

En opdragen om standvastig te zijn.

Om je niet gek te laten maken in een tijd waarin de stroom flink tegen kon zijn, maar gewoon te blijven bij je identiteit, in Christus.

Je oog gericht te houden op hem.

In dat licht moeten we de woorden zien die we lezen, als Petrus de gemeenten praktische adviezen meegeeft.

Vers 8:

Tot slot vraag ik u: wees allen eensgezind.

Zo begint het.

Met eensgezindheid.

Dat is het eerste wat Petrus noemt, wat hij belangrijk vindt voor de gemeente.

Eensgezindheid. Dat is wat anders dat je het altijd over alles eens bent.

Dat kan natuurlijk niet.

Maar wat betekent het wel? Dat je in je diepste gezindheid met elkaar één kant op bent gericht. De kant van Christus. Dat je van Hem bent. Hij gaf zijn leven voor je. Hij stond voor je op. Voor ieder.

Dát verbindt je met elkaar. En daarom mag en moet je als kerk gericht blijven.

Eensgezindheid – een belangrijk woord in tijden waarin allerlei stromingen de kerk uit elkaar willen trekken. Zoals toen.

Maar ook nu.

Wij leven in Nederland niet in een tijd van vervolgingen, maar wel van andere zaken die een grote uitdaging en bedreiging voor de kerk vormen.

Er is zoveel te koop.

Voor door de media en het internet is alles er. Kun je alles zien, alles weten. Dat kan verwarrend werken. Er is niet meer één stroom, zo van "zo doen we het", niet meer een stuk eenduidigheid, zoals er vroeger meer was (al was het toen zeker niet per definitie beter), maar je kunt tegenwoordig zoveel kanten op.

Ook als jongere kun je dat voelen, en je vraagt je misschien wel eens af: wat is dan de goede weg, waar wil ik bij horen. Wie zijn wij mensen samen, en wie ben ik? Nogmaals, met die vraag kun je in onze tijd alle kanten op.

Maar Petrus zegt, tegen de kerk, ook in een tijd waarin er hard aan je getrokken kon worden: wees eensgezind.

Eén in de gezindheid van wie je bent.

Daarvoor kijken we nu ook even naar Jesaja, het stukje dat we lazen.

Jesaja profeteerde voor (en tegen) het volk Israël, dat ook allerlei kanten opgetrokken werd.

Ook zij waren een minderheid in een anders gerichte omgeving.

Ze zaten in Babel (de hoofdstukken 40-55 hebben betrekking op de Babylonische ballingschap).

Jesaja schrijft dus, net als Petrus, aan gelovigen die in een minderheid verkeren.

En hij zegt: de mensen, ook om jullie heen, zijn op zoek naar water.

Naar wat de dorst lest. En dat is meer dan enkel fysieke dorst. Het gaat ook over geestelijke dorst: hoe wordt die gelest?

Armen en behoeftigen zoeken water.

Want dat is het ten diepste, ook wat de mensen en wij allemaal ook nu doen.

Op zoek naar water. Als kwetsbare mensen, die niet zoveel in eigen kracht kunnen.

In een wereld waarin zoveel aan de hand is.

Crises, oorlogsgeweld, dreigingen die in de lucht hangen, wat kan het veel met je doen.

Of, kwetsbaar door eigen schuld. Als wijzelf het waren die door onze woorden of daden het ernaar gemaakt hebben. Waar wordt dan je dorst gelest?

Bij wie moet je dan zijn?

Ik, de Heer, zal hun antwoord geven – klinkt het dan! (vers 17)

*Ik laat op kale heuvels rivieren ontspringen,
en bronnen in de valleien.*

*In de woestijn laat ik meren ontstaan,
uit dorre grond borrelt water op.*

Kortom, op plaatsen waar je het niet zou verwachten, brengt God water.
Bronnen van hoop, van kracht.

Redding van nood en dood.

Vergeving van schuld.

Het zijn teksten die ons op Góð richten.

Hij doet het. Ook waar je het niet verwacht:

*Dan zullen zij zien en beseffen, begrijpen en erkennen
dat de hand van de HEER dit heeft verricht,
dat de heilige van Israël dit alles schiep.*

Bij de God van Israël moet je dus zijn!
Hij is de Schepper, Hij geeft je het water dat je niet zelf kunt voortbrengen.

Met die woorden wilde de profeet de Joden in de verstrooiing eensgezind maken of houden.

Verlies jezelf niet in alle dingen om je heen, die je overal en nergens trekken.
Armen en behoeftigen zoeken water – niets!
Het vervluchtigt, het verdampt.

Maar God geeft water, bronnen van leven.

Richt je samen op Hem. Ook als je in Babel woont.

Wees eensgezind, schrijft ook Petrus aan die kleine kerkjes in het grote Romeinse Rijk.

Richt je op je Heer. Hij is de machtige.
Richt je op zijn liefde en genade.
Richt je op Hem, die het water des levens is.
Christus.

Ook wij, in onze tijd, mogen het daar mee doen.
Eensgezind blijven. Door telkens te beseffen: we zijn samen één in Hem!
Wij delen in zijn genade.
Zijn liefde, zijn trouw.
En geen macht ter wereld kan ons uit zijn hand rukken.
Dat is toch een prachtig en kostbaar besef?
Dat moeten en mogen we samen vasthouden.

Tegelijk moeten we hier nog iets bij zeggen.
Die houding van eensgezindheid mag tegelijkertijd niet leren tot een naar binnen gekeerde houding.
Tot een jezelf afsluiten van de wereld waarin je leeft.
Of tot een jezelf beter of anders voelen.
Tot een "wij" tegenover "zij".
Terwijl we natuurlijk weten dat ook wij net zo goed wereldburgers zijn, en daar helemaal mee verbonden zijn.
En daarin geen haar anders of beter dan wie dan ook.

Nee, het ene verschil is dat je Jezus kent.
Dáár zit het geheim. Jezus, die jou, u en mij aanvaardt heeft, zoals we zijn, geen haar anders of beter dan wie ook maar.
Hij heeft ons het water gegeven.
Maar dat water is net zo goed voor de ander, die niet gelooft, of twijfelt, of op zoek is.
En die daar ook van mag drinken.
Gaat die dat water ook vinden?

Die vraag geeft Petrus de kerk van toen ook mee.
Sta je open, ben je erop gericht dat grote geheim te delen?
Zodat ook anderen delen in die eensgezindheid, in dat gezamenlijke besef dat je van Gods genade en trouw leeft?

*Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is,
wees dan steeds bereid om u te verantwoorden.*

Dat (vers 15) is een belangrijk vers uit deze Petrusbrief.
Het laat ons zien hoe je kunt proberen missionair kerk te zijn.
Of in je eigen persoonlijke leven te getuigen.

Het is niet zozeer het zeepkistmodel (waarin er óngevraagd een boodschap uitgezonden wordt – iets waarvoor mensen zich vaak al snel afsluiten), maar eerder het tegenovergestelde.
Kijken of iemand jou iets vraagt over je geloof, en dán proberen antwoord te geven, uit te leggen wat je hoop is.

Dat is wellicht veel beter dan ongevraagd mensen het evangelie aan te bieden, terwijl ze daar innerlijk helemaal niet voor open staan, in hun vaak zo drukke leven. Dan komt het niet binnen.

Nee, zegt Petrus, je kunt veel beter hopen dat mensen oprecht nieuwsgierig worden. Want dán is er openheid.

En dan moet je ook zorgen dat je spreekt, of er bent, en laat zien waarop je eigen hoop gebaseerd is. Op je Heer en Heiland die water des levens heeft, en dat ook die ander wil schenken. Dan heb je kans dat ook die ander gaat drinken.

Maar dan is natuurlijk de vraag: hoe worden mensen nieuwsgierig, nieuwsgierig naar wat je gelooft, naar wie Jezus is, wie God is?

Nou, ik denk, als je als gelovige en als kerk probeert te zijn en te doen wat Petrus verder in dit stukje schrijft.

Direct na die oproep om eensgezind te zijn, zegt hij dit:

Heb elkaar lief als broeders en zusters,
wees barmhartig
en bereid de minste te zijn.

Dat is al een heel ding: barmhartig zijn. Oprecht bewogen met de ander.
Wie dat is en doet, laat iets voelen van de liefde van Christus.
Oprechte bewogenheid, ontferming, vindt zijn bron in de bewogenheid van Christus met ons.

En de bereidheid de minste te zijn.
Dat is ook iets dat opvalt, ook in onze tijd.
Gaat het nu ook niet vaak er om om de mééste te zijn, om uit te blinken, om allemaal mooie dingen van jezelf te tonen en te delen, ook op de social media?
Waarbij we elkaar steeds meer opstuwen tot dingen waarmee je elkaar tenslotte ook uitput: alles moet maar lukken en mooi zijn?

De bereidheid om een ander voor te laten, of op een andere manier dat je zelf de minste bent. In conflicten of meningsverschillen. Daar hebben we ook zelf de handen vaak meer dan vol aan.

Vergeld geen kwaad met kwaad.
Of als je wordt uitgescholden, scheld dan niet terug.

Of als je wordt dwarsgezet in het verkeer, vlieg er niet meteen terug bovenop.

De voorbeelden liggen denk ik voor het oprapen.

Hoe actueel dit allemaal is.

Hoe moeilijk ook.

Maar ook: hoe mooi.

Dingen waar ook nu de samenleving zo'n dringende behoefte aan heeft.

Dat heilzame zout heeft de kerk te bieden.

Dingen die niet heel opvallend of schreeuwerig zijn.

Maar die wel een niet te breken kracht in zich hebben.

De kracht van de liefde van Christus.

Die de minste wilde zijn.

Die geen kwaad met kwaad vergold, maar zichzelf als offer gaf.

Opdat wij zouden leven.

Nogmaals, dat is diepste eensgezindheid die wij delen,

en die als het goed is ook ons handelen steeds meer bepaalt.

Waarbij zelfs de uiterste consequentie kan gaan gelden:

lijden omwille van de gerechtigheid,

net zoals Christus voor ons mensen leed.

Als die vormen van bereidheid er zijn en handen en voeten krijgen in onze levens, kunnen anderen vroeg of laat oprecht nieuwsgierig worden.

En dan kunnen vragen waarom je zo leeft,

en wat dat voor een hoop is, die blijkbaar die sterke kracht in zich heeft dat je de minste kunt en wilt zijn.

Dan kun je, samen met een oprecht belangstellende ander, komen op die belangrijke vraag: "wie is Jezus?"

Wees bereid je te verantwoorden, zegt Petrus.

Daarbij zegt hij tenslotte:

Doe dat dan vooral zachtmoedig en met respect.

Laat de ander in zijn waarde. Respect voor elkaar.

Laat alleen maar zien wie Jezus is.

Gemeente, zo schrijft Petrus aan een kleine kerk in een grote wereld.

zo schreef Jesaja aan het volk Israël in het grote Babel

en zo delen nu wij vanmorgen deze woorden, nog steeds actueel.

Laten we proberen die eensgezindheid te blijven voeden en vasthouden,

en uit dankbaarheid voor wat onze Heer ons heeft geschonken,

iets van de gezindheid die in Hem was, uitstralen.

Opdat zijn licht vele harten en levens mag verlichten.

Amen.